

Arrest

nr. 96 475 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 februari 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat het Verenigd Koninkrijk een visum heeft uitgereikt aan verzoeker en dit visum op het moment van zijn asielaanvraag in België nog geldig was.

Op 26 april 2012 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris, overeenkomstig artikel 9, § 2 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk om de overname van verzoeker.

Op 28 juni 2012 wordt met het overnameverzoek door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk ingestemd op grond van artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening.

Op 14 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde Q. M. geboren te Murajarabad , op (in) (...)1976

van nationaliteit : Pakistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 28.02.2012 in België te zijn toegekomen. Eén dag later, op 29.02.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...)1976 te “Murajarabad” en verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 09.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor dd. 09.03.2012 dat hij op 28.02.2012 vanuit Pakistan per vliegtuig naar de Verenigde Arabische Emiraten (verder: VAE) reisde. Vanuit de VAE zou betrokkene vervolgens per vliegtuig verder gereisd zijn naar België waar hij op 28.02.2012 zou zijn toegekomen. Eén dag later, op 29.02.2012 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde niet in het bezit te zijn van een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient. Betrokkene verklaarde verder niet in het bezit te zijn van een verblijfsdocument of visum voor België, een andere Lid-Staat van de EU of voor een derde land. Betrokkene verklaarde verder dat hij met een vals paspoort gereisd zou hebben hetwelk door de smokkelaar werd teruggenomen. Tijdens een bijkomend gehoor op 24.08.2012 werd betrokkene nogmaals gevraagd of hij een paspoort had of niet. Betrokkene verklaarde daarop dat dit niet het geval is. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat op basis van zijn vingerafdrukken blijkt dat het Verenigd Koninkrijk hem een visum heeft uitgereikt en dat dit visum op het moment van zijn asielaanvraag in België nog geldig was. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij met zijn eigen originele Pakistaanse paspoort met een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk naar het Verenigd Koninkrijk reisde en dat hij zijn paspoort in het Verenigd Koninkrijk aan de smokkelaar gaf. Betrokkene verklaarde verder dat hij in april 2011 in het Verenigd Koninkrijk toekwam en in Gilford, London te hebben verbleven tot aan zijn vertrek naar België. Betrokkene verklaarde eveneens geen asiel te hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk.

Op 26.04.2012 werd voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben, na een initiële weigering op 29.05.2012 gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening op 11.06.2012, op 28.06.2012 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat “wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij de Belgische autoriteiten in eerste instantie doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het in het bezit zijn van een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient en het in het bezit zijn van een visum of verblijfsvergunning van een Europese Lidstaat. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 09.03.2012 dat hij in het bezit van een vals paspoort voorzien door de smokkelaar op 28.02.2012 per vliegtuig vanuit Pakistan via de VAE naar België reisde waar hij nog dezelfde dag toekwam en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag. Een eigen nationaal paspoort of een visum voor België, een andere Lid- Staat van de EU of een derde land verklaarde betrokkene niet te hebben (DVZ, 09.03.2012, vraag 18 t.e.m. 24). Ook tijdens zijn bijkomend gehoor dd. 24.08.2012 stelde betrokkene geen nationaal paspoort te hebben. Pas toen betrokkene geconfronteerd werd met de informatie van het Verenigd Koninkrijk dat zij een visum voor betrokkene hebben afgeleverd dat op het moment dat betrokkene in België asiel aanvraag nog geldig was, stelde betrokkene dat hij in april 2011

met zijn eigen Pakistaanse paspoort met geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk naar het Verenigd Koninkrijk reisde en dat hij van april 2011 tot zijn vertrek naar België in het Verenigd Koninkrijk verbleef daarmee zijn eerdere verklaringen dat hij geen paspoort of visa had en met een vals paspoort op 28.02.2012 vanuit Pakistan naar België reisde en zijn verklaringen dat hij tot net voor zijn asielaanvraag in België in Pakistan verbleef (DVZ, 09.03.2012, vraag 9), onderuit halende. Dat betrokkene na confrontatie met de informatie van het Verenigd Koninkrijk toegeeft dat hij met zijn eigen paspoort en een visum voor het Verenigd Koninkrijk naar het Verenigd Koninkrijk reisde, doet echter niets af aan de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden aangaande zijn reisroute, zijn vertrekdatum uit Pakistan en zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 29.02.2012 en de documenten waarover hij beschikt of beschikte. Van de asielzoeker mag gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat hij de bevoegde autoriteiten die zijn asielverzoek registreren vanaf het moment van deze registratie voorzien van correcte en coherente verklaringen en informatie, hetgeen voor betrokkene zonder meer niet het geval is.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - UK) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene tijdens zijn bijkomend gehoor van 24.08.2012 dat er geen specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen en dat België de keuze van de smokkelaar was (DVZ,

vraag 25). Met betrekking tot deze verklaring, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of de smokkelaar in diens keuze van het land waar men asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat dit de keuze van de smokkelaar geweest zou zijn.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn bijkomend gehoor op de DVZ van 24.08.2012 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, bijkomend gehoor, 24.08.2012). Met betrekking tot betrokkenes echtgenote P. A. (o.v. ...) en betrokkenes minderjarige dochter Q. F. (°(...)2011) die eveneens in België aanwezig zijn, dient te worden opgemerkt dat er voor betrokkenes echtgenote en de minderjarige dochter eveneens een overnameakkoord is met het Verenigd Koninkrijk dd. 28.06.2012 respectievelijk op basis van art. 9§2 en art. 4§3 van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene verklaarde verder dat een neef van hem, ene Zahid Hussein Shah in een onbekend Europees land verblijft DVZ, bijkomend gehoor, 24.08.2012).

Op basis van de voorgaande informatie en de vaststelling dat er zowel voor betrokkenes echtgenote als minderjarige dochter een overnameakkoord is met het Verenigd Koninkrijk is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen (DVZ, 13.08.2012 vraag 27).

Betrokkene stelde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn bijkomend gehoor op de DVZ van 24.08.2012 dat hij goed en gezond is (DVZ, bijkomend gehoor, 24.08.2012, vraag 26). Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk (2).”

De repatriëring van verzoeker was voorzien op 24 september 2012. Verzoeker is niet meer komen opdagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 71, § 3, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing in de titel stelt: 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 71 §3 KB Vreemdelingen bepaalt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."

In casu wordt beslissing tot weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten in één document (bijlage 26 quater) gegeven.

Dit is in strijd met de duidelijke bepaling van artikel 71 §3, die een onderscheid maakt tussen de beslissing over de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vermeld artikel stelt uitdrukkelijk dat enkel de weigering van verblijf middels bijlage 26quater ter kennis wordt gebracht.

Er moet een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten gegeven worden, wat niet gebeurde.

Minstens dient het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk te worden gemotiveerd, wat evenmin gebeurt.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 71§ 3 KB Vreemdelingen. De beslissing dient in haar geheel te worden vernietigd (zie verder).

Verzoeker verwijst naar de onderstaande rechtspraak inzake een parallelle problematiek in geval van weigering van verblijf op grond van artikel 54 §4, vijfde lid KB Vreemdelingen.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RW vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

" ... De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven .

... De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)" .

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake

is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit en artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt. Op datum van 28 juni 2012 heeft het Verenigd Koninkrijk ingestemd met het overnameverzoek van verzoeker. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

Verzoeker verwijst naar de toepassing van artikel 71, § 3, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en meent dat er in strijd met voormeld artikel geen afzonderlijke bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 71 van het vreemdelingenbesluit opgeheven is bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, met ingang van 1 juni 2008, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar voormeld artikel.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit merkt de Raad op dat in voormeld artikel geen verplichting tot afzonderlijke kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gelezen.

Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. (...)"

Aan verzoeker werd op 14 september 2012 ter kennis gebracht: de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig het model van bijlage 26quater en op 17 september 2012 een doorlaatbewijs, overeenkomstig het model van bijlage 10bis.

Zonder miskennis of schending van artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit is verzoeker aldus ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten, van een doorlaatbewijs en van een beslissing tot weigering van verblijf, overeenkomstig de voorziene bijlagen.

Waar verzoeker meent dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, en uit bepaalde rechtspraak van de Raad en van de Raad van State citeert omwille van de volgens hem 'parallele problematiek', kan hij niet worden gevolgd.

Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat op basis van artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening, beschikt de beslissingnemende overheid (België) niet meer over een discretionaire bevoegdheid eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk met de overname op 28 juni 2012 (RvS 15 december 2005, nr. 152.816, RvS 28 oktober 2005, nr. 150.877 en RvS 25 januari 2005, nr. 139.718).

De verwijzing naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2012 van de Raad en naar het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State, die de toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit betreffen, is *in casu* niet dienstig, nu de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Verzoeker toont geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen en van de materiële motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2. en artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

“De bestreden beslissing steunt de weigering van verblijf op artikel 9.2 van de Dublin 11 Conventie. Verzoeker zou in april 2011 met een door het Verenigd Koninkrijk afgeleverd visum in dat land zijn gekomen en volgens artikel 9.2 is de lidstaat die het visum afleverde bevoegd voor het asielverzoek wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum.

Verzoeker betwist dat hij op het ogenblik van de asielaanvraag in België nog over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk beschikte. Hij meent dat het visum verstreken was.

Verder is artikel 9.2 geen absolute verplichting maar behoort het tot een rangorde van criteria waarvan ook kan afgeweken worden conform artikel 3.2. van de Dublin II Conventie. Het asielverzoek van verzoeker in België impliceert dat hij minstens impliciet beroep doet op deze afwijking. Het is dan ook aan België om dit te onderzoeken en te motiveren waarom van deze afwijking geen gebruik kan gemaakt worden. Terzake motiveert de bestreden beslissing niet.

De bestreden beslissing motiveert eveneens om de weigering te staven dat verzoeker in eerste instantie zou gezwegen hebben over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Dit motief mag evenwel geen enkele rol spelen bij de beoordeling van de Dublin II Conventie.

Minstens de helft van de motivering van de bestreden beslissing handelt over die verzwijging. Het is bijgevolg een essentieel motief. Vermits motivering niet kan opgesplitst worden dient aanvaard te worden dat deze onjuiste en niet afdoende motivering een rol heeft gespeeld bij de beslissing.

Door dit gebrek in de motivering dient de beslissing te worden vernietigd.”

2.4 Wat de schending van de formele motiveringsplicht betreft, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening bepaalt de rangorde van de criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Artikel 5, § 2 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

“Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Verzoeker betwist dat zijn visum op het ogenblik van de asielaanvraag nog geldig was. Hij meent dat het visum daarentegen verstreken was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het visum op het ogenblik van zijn asielaanvraag in België, met name op 29 februari 2012 nog steeds geldig was. In een schrijven van de autoriteiten van

het Verenigd Koninkrijk van 29 mei 2012 wordt immers bevestigd dat verzoeker in het bezit was van een paspoort en visum geldig tot 28 februari 2013. Verzoeker die zijn betoog beperkt tot een loutere bewering en niet *in concreto* aantoonde dat zijn visum op het ogenblik van de asielaanvraag verstreken was, weerlegt het motief in de bestreden beslissing aldus niet. In de beslissing wordt bijgevolg op correcte en wettige wijze vastgesteld dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk met toepassing van artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag aangezien het visum was afgegeven door het Verenigd Koninkrijk die niet optrad als vertegenwoordiger van de Belgische staat, hetgeen overigens niet wordt beweerd door verzoeker.

Artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd:

“Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene tijdens zijn bijkomend gehoor van 24.08.2012 dat er geen specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen en dat België de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 25). Met betrekking tot deze verklaring, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of de smokkelaar in diens keuze van het land waar men asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat dit de keuze van de smokkelaar geweest zou zijn.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn bijkomend gehoor op de DVZ van 24.08.2012 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, bijkomend gehoor, 24.08.2012). Met betrekking tot betrokkenes echtgenote P. A. (o.v. ...) en betrokkenes minderjarige dochter Q. F. (°(...).2011) die eveneens in België aanwezig zijn, dient te worden opgemerkt dat er voor betrokkenes echtgenote en de minderjarige dochter eveneens een overnameakkoord is met het Verenigd Koninkrijk dd. 28.06.2012 respectievelijk op basis van art. 9§2 en art. 4§3 van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene verklaarde verder dat een neef van hem, ene Z. H. S. in een onbekend Europees land verblijft DVZ, bijkomend gehoor, 24.08.2012).

Op basis van de voorgaande informatie en de vaststelling dat er zowel voor betrokkenes echtgenote als minderjarige dochter een overnameakkoord is met het Verenigd Koninkrijk is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen (DVZ, 13.08.2012 vraag 27).”

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg zeer uitvoerige wijze en gaat in op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens de Dublininterviews op 9 maart 2012 en op 24 augustus 2012. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan vastgesteld worden dat verweerder terecht en op redelijke wijze oordeelde dat er *“geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003.”*

Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening scheidt op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoeker, middels het indienen van het asielaanvraag in België, heeft aangegeven beroep te willen doen op deze bepaling, doet hieraan geen afbreuk en laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Verzoeker betoogt verder dat minstens de helft van de motivering van de beslissing handelt over zijn stilzwijgen in verband met zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk terwijl dit geen enkele rol mag spelen bij de beoordeling van de Dublin-II-Verordening. Door dit gebrek in de motivering dient de beslissing te worden vernietigd.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing luidt dat met toepassing van artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening, de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt. Op datum van 28 juni 2012 heeft het Verenigd Koninkrijk ingestemd met het overnameverzoek van verzoeker. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen. Waar verzoeker meent dat het verzwijgen van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk een "rol" heeft gespeeld "*bij de beoordeling van de Dublin-II-Verordening*", kan hij niet worden gevolgd aangezien de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk is bepaald op grond van artikel 9, § 2 van de Dublin-II-Verordening, met name de afgifte van het (op het ogenblik van de aanvraag) geldige visum door het Verenigd Koninkrijk die niet optrad als vertegenwoordiger van de Belgische staat. Vervolgens wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker in eerste instantie de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden aangaande het in het bezit zijn van een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient en het in het bezit zijn van een visum of verblijfsvergunning van een Europese Lidstaat, hetgeen bezwaarlijk kan worden betwist door verzoeker.

Verzoeker toont de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en van de materiële motiveringsplicht niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN